

Prædiken til 1. søndag efter helligtrekonger, d. 7. januar 2024, Vor Frue Kirke, København.

Det er blevet hverdagstid efter jul. Den grønne farve, grøn som græs, der vokser, signalerer, at julens betydning skal vokse i os. Kristuslyset skal skinne ind i vore liv og relationer med tanke på, at vi finder ud af, hvem vi er, og hvad vi skal.

Hvordan er Jesus? Det viser Han i dag over for nogle børn og voksne, forældre og disciplene.

Evangeliet i dag, men sådan set altid, forkynder at kristentroen har en ganske anden definition af, hvad vores identitet er, end vi sædvanligvis har. Og det er blandt andet det, dagens tekst, kredser om. Sandheden om, hvem vi er, siger Jesus, ligger ikke i, hvad vi yder, men derimod i at *tage imod*.

Vi er ikke, hvad vi yder, men vi er, hvad vi modtager.

Disciplene har gået længe sammen med Jesus, men stadigvæk tænker de som vi mennesker oftest tænker: at man er, hvad man yder eller i hvert fald: at man er, hvad *andre* regner det, man yder, for.

Og set fra den vinkel er kvinder og børn ikke noget, og da slet ikke nogen, der skal tages alvorligt.

Børn ansås på Jesu tid for først at have værdi, når de kunne begynde at arbejde for føden. Og kvinder regnede man ikke med, deres ord gjaldt ikke i en retssag og deres identitet var knyttet til deres mand, far eller bror.

Jesu disciple mente – som vi ganske givet ville have været enige med dem i, hvis vi havde levet dengang, at de her kvinder og børn, som hverken er noget eller nogen - ikke skal komme og forstyrre lige nu. De snakker jo om vigtige ting, disciplene og Jesus.

Men Jesus, han bliver vred og det er ellers noget han sjældent gør; disciplene tror måske et kort øjeblik, det er kvinderne, han bliver vred på, men de bliver klogere: Jesus er vred på *dem*.

Fordi de vil afskære nogen fra at komme til ham og fordi de ikke har forstået noget som helst. Selv om de har været sammen med ham så længe, har de ikke fattet, at mennesker ikke er det, de *kan* eller det, andre synes om dem, men hvad de får af Gud.

De ligefrem truer forældrene! Skælder dem ud.

Jesus ser hvad der sker og bliver vred, oprørt og opbragt. Det gør han altid, når et menneske vises foragt.

Det er god vrede, en side af ægte kærlighed.

Vi skal elske så meget, at vi kan blive vrede. Derfor går Han i kærlighedens vrede i brechen for børn og andre værgeløse mod emsige disciple og siger:

Lad de små børn komme til mig. Tillad dem det, giv dem lov til det. Læg dem ikke hindringer i vejen. Og Jesus begrundet det: Guds rige er deres. Det er bestemt for de små og afhængige. Det er øremærket sådanne, børn og fattige og afmægtige, de ydmygede, skyldige og skamfulde, dem udenfor, de fortabte. Den slags vil Jesus have hos sig.

Den højtid vi fejrer nu, Epifanien, som er betegnelsen for Helligtrekonger, betyder åbenbaring. Det handler om åbenbaringen af det lys, som aldrig går ned, og som oplyser menneskers hjerter. Vi har ganske vist ikke haft en helligtrekongers søndag i år, men i dag har vi 1. søndag efter helligtrekonger.

Det er meget betegnende, at både Lukas og Mattæus lader de første vidner til Jesu fødsel være mennesker, der ikke tilhører det pæne jødiske establishment. Lukas, som jo er den sociale evangelist, lader de første vidner være folk på samfundets rand: hyrder. Mattæus lader dem være hedninge: vismænd/præster fra en helt fremmed religion. Begge de to evangelister har det grænseoverskridende ved evangeliet med lige fra begyndelsen.

Matthæus fortæller, at de kommer fra Østerland. Det er jo et temmelig vidt begreb, der rummer mange muligheder; men betegnelsen ”vismænd” leder os lidt på sporet: Det er en oversættelse af det græske ”magoi”, som vi kender fra ”magi” og magikere.

På Jesu tid brugte man mest dette udtryk om persiske præster med hedenske religioner.

I Persien var der mange religiøse traditioner, der blandede sig. Samtidig viser beretningen, at de var astrologer, stjernetydere, der brugte stjernebilleder og himmellegemer som en del af deres visdomsunivers og religion.

Pointen er, at de var fremmede, og at Gud gav evangeliet om Jesus, til dem.

Og her i dag, hos Markus, er budskabet det samme, med de små børn. Guds kærlighed er for hedninge og for børn; det vil sige: Guds kærlighed må alle få del i.

Og så kommer Jesus i dag med et udsagn som er øremærket vi voksnes forhold til Gud. Os som tror, vi har styr på det hele. Han indleder med sin berømte formel: ”sandelig siger jer”.

Spids ører! Nu kommer noget vigtigt. ”Hvis I voksne ikke bliver som børn, kommer I aldrig nogen sinde ind i Guds rige.”

Der må altså være noget ved børn, vi som voksne kan lære af og skal tage til os. Hvad er det?! Ikke at de er uskyldige eller ukritiske, hvad de jo slet ikke er, men: de er afhængige, kan ikke klare sig selv og må lade sig tage sig af.

Der er et andet troens plan end forståelse og alvor, et plan som er for børn og værgeløse. Og hvem er ikke værgeløs og hjælpeløs og lille, af og til? Også når vi har det sådan, er sådan, kan vi være Guds børn, selvom vi er voksne og burde det ene og det andet. Heldigvis tager Gud imod også der. Ellers var vi ilde stedt.

Det sidder ellers dybt i os voksne, at vi først skal blive gode for at kunne komme til Jesus. Vi voksne er måske ligefrem påvirket af julemanden:

Er der nogle flinke børn her? Er du god, skal du få.

Men Jesus er helt anderledes end julemanden: Kom til mig, I som ikke har været flinke. Større gave kan ikke fås.

Vi skal blive som børn. Det handler ikke om at vi skal blive barnlige og gå i barndom. Nej, vores barnetro skal blive voksen og modnes i vores personlighed som alt andet og blive en styrke.

Vi skal ikke blive børn, men ”som børn”. Være afhængige som børn, det vi ikke vil være – og bare tage imod. Vi kommer ikke ind i Guds rige ved det vi gør, men ved at tage imod det, han gør mod og giver os.

Og det, ethvert menneske får af Gud, er at være inderligt elsket og dyrebar og uerstattelig. Det er det, dåben forkynder os. Og netop dagens læsning indgår jo i dåbsritualet.

Dåben er en gave.

Der stilles ingen betingelser til et lille barn, førend det kan blive døbt.

Ja, uanset hvor gammel man er, når man bliver døbt, så handler dåben om, at vi skal tage imod, hvad Gud vil give os.

Vi skal tage imod som et lille barn. Det vil sige umiddelbart og i tillid.

Men der er jo ikke meget ved at få en gave, hvis man aldrig får den lukket op! Hvis man ikke finder ud af, hvad gaven indeholder.

Og det sammen gælder for dåben: Den skal "pakkes op".

Der ligger så uendelig en rigdom i dåbens gave. Ja, og så får man i dåben faktisk også en ny familie. For det første bliver alle andre kristne ens brødre og søstre, og Gud bliver ens far i himlen. Ja, på den måde for den døbte jo nye forældre, så at sige. Den døbte får en ny familie. Og skal på den måde følge Jesus og ikke os forældre!

Gad vide hvor mange forældre, der tænker over, at de har bortadopteret deres barn ved dåben til Vorherre?

Heldigvis synes jeg også godt, at man derfor kan lægge noget af forældreansvaret over på Gud. I hvert fald er det ikke sjældent jeg har bedt: *Gud, nu må du lige hjælpe her, for det er også dit barn..*

Alle forældre kender helt sikkert til at bekymre sig. Og alle forældre vil deres barn alt det bedste. Og efter min overbevisning hører dåben, og det med det, at være kristen, til "alt det bedste", man kan ønske for sit barn.

Derfor er det vigtigt at fortælle om hvad kristendommen betyder for det enkelte menneske.

Igennem evangeliet får vi at vide, at barnet, mennesket, ikke bare er vores barn og ansvar, men også Guds barn. I dåben får vi at vide, at vores liv er favnet af Guds kærlighed og omsorg.

Den Gud, som følger med, også når vi engang ikke længere kan det.

Der er intet bibelcitat, der udvider vor kreds så meget som ordene fra Jesus om, at de små børn skal komme til ham.

Men Jesus udvider kredsen. Han bliver vred, da disciplene holder børnene tilbage. Spørgsmålet er, hvem vi vil have lukket ind i både vores kirkelige inderkreds og i Guds rige?

For vi må fortsat leve med det onde i os og omkring os. Guds nåde til trods

Det er en realitet vi ikke kan løbe fra og åbenbart ikke kan komme af med.

Vi svigter og gør ikke altid det gode som vi gerne ville.

Men vi har fået et sted at gå hen med alt det vi bebrejder os selv.

Vi bliver ikke bundet fast og sat i fangeskab som straf. Nej, vi får lov til at leve et liv i tilgivelse.

Det nye liv er en gave, som Gud giver os i dåben og gaven er gratis, givet af ren nåde.

Vi kan synes, der er svært at forstå hvad der sker i dåben, og lidt mystisk eller underligt kan det måske også synes. Og i det hele taget kan have svært ved at tro. Men Jesus siger:

lad de små børn komme til mig, dem må I ikke hindre, for Guds rige hører sådanne til.

Gud er således heldigvis ikke afhængig af, hvad vi er i stand til at forstå, og hvad vi kan præstere af tro.

Måske kan der komme dage hvor man kan blive i tvivl om, om Gud elsker én. Og man kan spekulere på, om man virkelig er værd at kalde Guds barn. Så kan man vende tilbage til dåben, for dåben minder os om, at Gud altid er med os.

Og det er uanset hvad vi yder. Du er hvad du yder. Det gælder *ikke* i Guds rige. For der er du på trods af alt: altid set og altid elsket!

Vi er elskede af Gud uanset hvad vi magter og udretter og sætter i værk - det er en identitet, der kan bære og bærer igennem overfor verden, uanset hvad der sker os.

Til sidst gør Jesus sine ord til handling.

Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem.

Jesus giver ordene krop. Han omfavner dig. Du lille barn, uanset om du er ældgammel, er i hans favn. Du er med. Du er anerkendt. Hans hånd hviler på dit hoved. Han øser og øser godt ud over dig.

Så. Vi er i Kristus altid nogen og altid noget: nemlig dyrebare og elskede og uerstattelige. Ikke på grund af os. Men på grund af ham.

Amen